

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NOYES, EMMA

O fată de gașcă / Emma Noyes. - București : Bookzone,
2025

ISBN 978-630-305-527-5
821.111

Traducător: **Diana Țuțuianu**
Redactor: **Andreea Corneanu**
Grafician copertă: **Cezar Mandă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

GUY'S GIRL

Copyright © 2023 by Emma Virginia Rideout Noyes
Readers Guide Copyright 2023 by Emma Virginia Rideout Noyes
Excerpt from How to Hide in Plain Sight by Emma Noyes copyright ©
2023 by Emma Virginia Rideout Noyes
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

EMMA NOYES

O FATĂ DE GAȘCĂ

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

Adrian ține minte exact momentul când a decis că nu se va îndrăgosti niciodată.

Avea 11 ani. Mama lui nu se oprise din plâns o săptămână întreagă. Nu înțelesese exact ce se petrecuse între ea și Scott. De fapt, aveau să treacă ani buni înainte ca el să perceapă cu totul adevărata magnitudine a trădării tatălui său vitreg.

Urcase scara șubredă a noului lor cămin din Indianapolis, o jumătate de duplex pe care-l împărțeau cu un cuplu cu ochi tulburi și urme ciudate de varicelă pe chip. Avea un bol de terci într-o mână și o cană de cafea în cealaltă. Mama lui nu voia să mănânce, dar tot era dator să încerce.

Împinsese încet ușa dormitorului. Înăuntru, ea stătea ghemuită sub pleduri, cu capul pe pernă. Chiar și așa, doar pe jumătate conștientă, arăta groaznic. Cu fruntea plină de riduri. Cu pleoapele umflate. Cu buzele mișcându-i-se fără a scoate un sunet, ca într-o rugăciune mută.

Pusese pe noptieră bolul și cana.

„Așa ceva nu-i de mine”, se gândise. „Nu vreau să trec vreodată prin așa ceva! În niciun caz!”

PARTEA I

Ginny Murphy e iar pe punctul de a-și da duhul. O simte în fiecare celulă, în timp ce-și târăște bagajul pe scara ce duce la etajul al cincilea și ultimul al clădirii din SoHo unde locuiesc prietenii ei. Tremurul din mâini și picioare. Punctișoarele care-i apar din când în când în fața ochilor, încețoșându-i vederea. E ora 18.00 și nu a mâncat nimic toată ziua.

Dacă ar fi Heather aici, n-ar lăsa-o pe Ginny să se înfometeze în halul ăsta. Ar pune imediat mâna pe telefon și i-ar turui pe nerăsuflăte o listă întregă de mușchi, neuroni, chiar organe care au nevoie de energie pentru a supraviețui. Și pe urmă, i-ar îndesa o gogoasă pe gât.

Când ajunge în fața apartamentului 5E, Ginny se oprește puțin ca să-și netezească fusta și să clipească de câteva ori pentru a-și limpezi vederea. Ezită o clipă. Acolo, în Minnesota, unde locuiește, îi e ușor să-și ascundă de ceilalți obiceiurile alimentare. Dar cum să facă asta aici, când a venit în vizită la prietenii pe care-i știe din primul an de facultate?

Nu e deloc ușor.

Ridică mâna și ciocănește de două ori.

— *A venit!* se aude o voce dinăuntru.

Niște pași, apoi ușa se deschide larg în interior și-și face apariția o căpățână uriașă acoperită de păr roșu, vâlvoi, cu un zâmbet atât de larg că pare efectiv să umple întregul cadru al ușii.

— Ia te uită, în sfârșit, a venit Ginny Murphy, spune prietenul ei cel mai bun, Clay.

Două brațe viguroase și pline de pistrui o cuprind, o răsucesc în aer și o duc pe sus în hol. Ginny râde. Nici

nu mai ține minte de când a auzit ultima oară sunetul acela din gura ei.

Clay o pune jos și-i apucă valiza.

— Bine ai venit în Manhattan.

Adrian Silvas e în pauza de la ora 18.00. Are un sfert de oră să iasă de la Goldman și să se ducă după o cafea la Gregory's, pe East 52nd: rece, fără zahăr, cu puțin lapte de migdale. Și ceva de mâncare pentru ceea ce se preconizează a fi încă o seară lungă. Nu contează că e vineri. Nu contează că directorii au plecat deja. Analiștii trebuie să rămână în fața computerelor până le sângerează ochii.

Adrian a intrat în lumea băncilor de investiții pentru că așa îl sfătuiseră toată lumea. Exact la fel cum candidase să obțină o bursă la Harvard, pentru că așa îl sfătuiseră toată lumea. Exact cum devenise vicepreședintele ultimului club pe care-l frecventase pentru că asta îl sfătuiseră toată lumea.

Când semnase cu Goldman Sachs, habar nu avea în ce se bagă. Cât de multe ore avea să petreacă la muncă. Cât de solicitantă avea să-i fie activitatea zilnică. Felul în care avea să-i extragă, pur și simplu, fiecare picătură de vlagă. Iar acum a ajuns să aibă atât de mulți bani, încât nu mai știe ce să facă cu ei și nici timp nu are să-i cheltuiască.

— *Eső után köpönyeg, obișnuia să spună bunicul său. După ploaie, vine și pelerina.*

Clay o conduce pe Ginny prin holul scurt, până în sufragerie. Nici nu înaintează mai mult de-un metru și o cuprinde în brațe un vârtej de păr creț, șaten-deschis, și un tricou gri.

— Gin-a-vieve! strigă vârtejul, strângând-o cu putere pe Ginny. Ai ajuns, în sfârșit!

— Tristan, reușește să rostească Ginny cu fața în umărul prietenului ei. De câte ori trebuie să-ți spun? Numele meu este...

— *West Virginia*, cântă Tristan, dând drumul umerilor lui Ginny și ridicând o mână în aer.

I se alătură și Clay, colegului lui de apartament, care continuă versurile cântecului:

— *Mountain mama, take me hooo-me, country roads...*

După ce termină, Clay zâmbește spre Ginny.

— Sunt sigur că ți-a fost dor de noi.

— Am văzut c-ai venit cu un 757, spune Tristan, brusc serios. Era unul lat? Doamne, cred c-aș fi dispus să-mi dau brațul stâng numai ca să fiu acum într-un avion lat, fantastic. Știi că a trecut deja mai mult de-o lună de când m-am suit într-un avion? Cred că sunt în sevraj. Dar să știi că mi-am descărcat aplicația asta, uite, și...

Și o ia pe câmpii.

Când se cunoscuseră, în anul întâi, lui Ginny nici nu-i trecuse prin cap c-o să-i placă de Tristan; vorbește suficient cât să umple trei conversații simultan, iar subiectele sale preferate sunt finanțele, finanțele sau finanțele. E obsedat de diminuarea rezervelor de stat și nimic nu i-ar plăcea mai mult pe lumea asta decât să ruineze economia unei țări de mici dimensiuni.

Pe de altă parte, tot el e tipul care spune da la orice, râde la glumele oricui și încearcă orice fel de mâncare îi pui în față. E nemaipomenit de curios – și, în mod ciudat, exact ca un copil atunci când vine vorba de obsesia lui pentru avioane.

Ea, una, îl adoră.

Lui Ginny îi plac bărbații. Nu în sens fizic, adică, vărul este că nu s-a mai simțit atrasă de vreunul de ani întregi. Nu – ceea ce apreciază cel mai mult la bărbați este compania lor. Prietenii cu bărbați nu seamănă deloc cu prietenii dintre femei. Parcă sunt mai firești, mai simple. Lipsite de drame.

Îi place mult și felul în care arată trupurile bărbaților. Tunsorile stângace și hainele mereu la fel. Forma ciudată a gambelor – subțiri la gleznă și rotunde la mijloc, ca niște stâlpi de telegraf umflați după ploaia de azi-noapte. Bancurile stupide pe care și le spun și felul sincer în care râd la ele.

Dar cel mai mult îi plac tipii ei.

Acum Tristan trăncănește entuziasmat despre aplicația de urmărire a curselor aeriene pe care și-a instalat-o pe telefon, în timp ce-i conduce pe Ginny și pe Clay în sufragerie.

Apartamentul din SoHo al băieților este întruchiparea tipică a viziunii de doi bani în care viețuiesc studenții masteranzi: dușumele care scârțâie, pereți văruiți cu alb și un duș care arată ca și cum ar fi fost construit de dinainte de căderea Zidului Berlinului. Toți cei care locuiesc aici au peste 1,80 înălțime, iar Ginny nu-și dă seama cum naiba își îndoaie picioarele suficient cât să se ghemuiască pe toaleta minusculă.

— Tristan, se aude o voce gravă, răgușită, din sufragerie, dacă mai aud o vorbuliță despre tiparul de

zbor al curselor aeriene interne, mă arunc de pe scara de incendiu.

Ginny trage aer în piept. E aici.

„Finch.”

Face un pas, pătrunzând în încăperea slab luminată și dă cu ochii de el: Alex Finch, al patrulea și ultimul membru al cvartetului lor de prieteni. Așezat pe un fotoliu scund, cu un cablu vârât în telefon și chitara pe genunchi. Finch învață, se pregătește să devină chirurg ortoped la NYU. Are părul blond, tuns scurt, și un zâmbet pieziș. E absolut genial și în același timp extrem de prostuț, în felul acela în care toți bărbații geniali sunt și prostuți.

Când Ginny se gândește la primul an de facultate, se gândește automat la Finch. La mâinile lui pe mijlocul ei, atingându-i marginea tricoului. Parcă simte senzația materialului tras în sus, peste cap. Parcă-i vede ochii când a admirat-o dezgolită pentru prima oară. Își amintește cum s-au sărutat până ce obrații i se făcuseră roșii ca sângele din cauza bărbii lui nerase de câteva zile.

„Oprește-te”, își spune. „Încetează!”

Se forțează să zâmbească și face un pas în față.

— Finch. Salut!

— Gin.

Pune chitara de-o parte și se ridică. Din doi pași e lângă ea.

— Mă bucur să te văd.

O îmbrățișează și o strânge la piept.

Ginny încearcă să nu inspire aerul, de teamă că parfumul lui i se va părea mult prea familiar.

După ce se desprinde din îmbrățișarea lui Finch – o secundă mai lungă decât s-ar fi convenit – Ginny se apropie de canapeaua cenușie, uzată și se așază. Acum

toți patru sunt în sufrageria mică, așa că nu prea ai cum să respiri.

— Deci, spune Clay, lăsându-i valiza pe podea lângă televizor și făcând cei doi pași necesari ca să intre în chicineta îngustă. În seara asta ne gândeam să jucăm poker sau ceva de genul ăsta, până se întoarce Adrian, și pe urmă să ieșim într-un bar.

Clay e liderul lor. Poate că nu e cel mai vorbăreț dintre ei – calitatea asta e clar cea mai dezvoltată la Tristan –, dar are cea mai mare autoritate. El e cel care face planurile și se asigură că sunt duse la bun sfârșit. Acum lucrează pentru o firmă de consultanță guvernamentală, dar probabil într-o zi va ajunge președintele Statelor Unite. E genul capabil să se împrietenească și cu un ficus.

— Sunt sigur că pot face rost de o masă la Tao, spune Tristan. Proprietarul e prieten cu tata. Anul trecut am fost în vizită acasă la el în Hamptons și...

— Taci din gură, Tristan, exclamă instantaneu Ginny și Clay.

Efectiv, vorbele li se rostogolesc de pe buze – căci sunt vorbele pe care le spun dintotdeauna când vechiul lor prieten începe să trăncănească despre relațiile tatălui său ori despre capitalismul de ultimă fază. Se uită unul la celălalt, zâmbind surprinși. Dinții albi și sclipitori ai lui Clay, sub ciuful roșcat, sunt o priveliște atât de familiară pentru Ginny, încât simte că i se rupe inima de drag.

— Deci, spune Clay, făcându-i cu ochiul și întorcându-se să deschidă frigiderul mic din colț. Cum merge munca, Gin?

— Ei, știi cum, spune ea, schimbându-și poziția pe canapea. Ca orice muncă.

— Da, dar tu lucrezi la o companie care produce bere, spune Clay peste umăr, în timp ce scotocește în căutarea unei sticle de alcool rece. Ceea ce-i super!

— Mda, încuviințează Ginny. Doar că locuiesc în Minnesota.

În timpul toamnei, când era în ultimul an de facultate, Ginny semnase un contract cu Sofra-Moreno, o companie multinațională de bere. Când SM se arătase interesată să o recruteze, se pregătea să devină licențiată în istorie și literatură – ceea ce dovedea că diploma nu înseamnă absolut nimic și că poți face absolut tot ce-ți trece prin cap după absolvire, cu singura condiție să te pricepi să minți. Poftim? Adică urma să aibă un salariu cu aproape șase cifre pe an ca să studieze istoria berii? Absolut imposibil. Trebuia măcar să *pretindă* că aduce o contribuție serioasă la profitul companiei.

Când semnase contractul cu Sofra, Ginny era gata să-și construiască o extraordinară carieră globală. Se imagina vizitând fabrici de bere peste tot în lume. Avea să lucreze în același mediu cu directorii de nivel înalt. Să urce în ierarhie. Poate chiar să-și ia certificarea Cicerone într-o bună zi, să devină somelier de bere.

Asta până când o trimiseseră să lucreze în Minnesota.

A vrut să spună nu. A vrut să-și caute o altă slujbă. Doar că după aceea, cursurile au devenit din ce în ce mai numeroase și solicitante, iar timpul liber al lui Ginny s-a diminuat simțitor și s-a lăsat cumva dusă de val, amorțită, spre viitor. Pe drumul ce se așternuse înaintea ei.

— Orașele gemene! bate din palme Tristan. Ai mare noroc să locuiești acolo. Știai că din Minnesota poți să iei avionul spre 163 de orașe diferite? E unul dintre principalele aeroporturi deservite de Delta, iar Delta este cea mai bună companie aeriană din...

— *Tristan!* îl oprește Finch, înainte să se lanseze într-o altă perorație.

Tristan și Finch nu se prea înțeleg. Nu că ar avea ceva unul împotriva celuilalt; mai degrabă e vorba că sunt precum două fațete ale aceleiași monede. Amândoi sunt îndesați, amândoi zâmbesc strâmb și au părul creț – al lui Finch, scurt și blond, al lui Tristan, lung, șaten deschis – amândoi provin din familii cu bani și au mers la școli private de pe Coasta de Est, unde au fost cârmaci în echipele de canotaj. În timpul primului an la Harvard, erau deseori luați drept frați. Pe măsură ce s-au obișnuit cu facultatea, însă, au apucat-o în direcții opuse, ca și cum ar fi reacționat la această comparație nedorită. S-au concentrat asupra aspectelor ce-i diferențiau. Probabil pe aceeași logică a țărilor vecine care se află constant în conflict: îi disprețuim pe cei care ne seamănă prea mult.

În ceea ce-l privea, Tristan s-a transformat în tânărul finanțist absolut tipic: a urmat profilul economic, a intrat în Clubul de Consultanță de la Harvard, a făcut stagiul de practică la o bancă, și-a luat haine elegante și pantofi scumpi. Umbla mereu impecabil bărbierit și avea la fel de multă grijă de mapa sa profesională.

Pe de altă parte, Finch s-a străduit cât a putut să acopere orice urme relevante privind felul în care fusese educat. Își lăsase părul mai lung, în loc de pantaloni scumpi purta mereu unii sport și-și petrecea tot timpul liber fie cu chitara în brațe, fie în laboratorul de fizică, cu o pungă de iarbă în rucsac.

Ginny își ia ochii de la Finch, forțându-se să-și îndepărteze și gândurile de la el. Să se concentreze, spre exemplu, asupra ultimului colocatar din Sullivan Street. Cel care lipsește: Adrian.

Dintre toți tipii care locuiesc în apartamentul 5E, Ginny îl cunoaște pe Adrian cel mai puțin. De fapt, e cel care li s-a alăturat ultimul. Un bărbat ciudat. În timpul

facultății, din interacțiunile sporadice pe care Ginny le avusese cu el, i se păruse cam la fel de prietenos precum un cactus în ghiveci. Dar dacă vrea să aibă unde dormi în timpul vizitei la New York, trebuie să-l suporte.

Clay termină, în sfârșit, cu scotocitul în frigider și scoate ingredientele pentru cocktailuri – exact ce se temea Ginny că va face. „Un shot de tequila are 100 de calorii, 240 de mililitri de limonadă înseamnă încă 100...”

Se ridică și traversează încăperea mică pentru a întredeschide o fereastră. Aerul rece pătrunde în cameră. Inspiră cu nesaț de câteva ori, înainte de a se întoarce la canapea ca să se așeze la loc.

Clay toarnă patru cești de tequila și limonadă. Finch aprinde o țigară și-și face de lucru cu boxa cu Bluetooth, pregătind un playlist cu muzică pentru joc. Tristan încearcă, fără să reușească, să-i șterpelească lui Finch cablul de la chitară. Tot timpul se discută – despre muncă, despre sport, despre fetele cu care se văd. De fiecare dată când Tristan pomenește ceva despre avioanele de mari dimensiuni, Ginny și Finch aruncă cu ghemotoace de șervețele în el.

Vocile o învăluie cald și are impresia că, pentru o clipă, anxietatea i se disipează. Îi face plăcere să nu mai fie *fata*. Să fie, pur și simplu, un membru al găștii. Una de-a lor. Sau, pur și simplu, un alt tip.

Trage aer în piept, umplându-și plămâni cu aer rece și fum de la țigările lor.

Adrian împinge ușa clădirii de pe West Street, Anumărul 200, cea care adăpostește sediul Goldman Sachs, și iese în noaptea neagră. Nici nu mai ține minte când a plecat ultima oară de la serviciu și soarele era încă pe cer.

Prin cine știe ce miracol, a reușit să iasă din birou înainte de miezul nopții. Va fi prima oară de multă vreme încoace când are ocazia să petreacă puțin timp în oraș cu colegii lui de apartament. Colegii lui de apartament și fata aceea. Ginny.

Adrian nu o cunoscuse prea bine pe Ginny în facultate. O vedea prin campus – umblând de colo-colo cu rolele pe Plympton Street sau dansând pe o masă cu Clay în Delphic – dar de *cunoscut* nu o cunoscuse. Din ce-i spusese Clayton, după absolvire semnase un contract cu o companie de bere importantă și se mutase în Minnesota. Normal, nu-și dădea seama de ce-ar fi fost dispus cineva să se ducă să locuiască acolo, dar acum el însuși își urăște viața pe care o duce în New York atât de tare, că i s-ar părea un vis să trăiască singur în Midwest.

Nu că s-ar muta acolo, normal. Dacă ar fi să se ducă undeva, atunci s-ar întoarce înapoi în Budapesta, locul unde se născuse.

Îi sună telefonul în buzunar. Îl scoate. E mama lui, care-l întreabă, ca de obicei, cum îi merge săptămâna:

– *Milyen volt a heted?*

– *Kiváló, responde. Excelent.*

Minciuna săptămânală.

Își bagă telefonul în buzunar și pornește spre Sullivan Street.